

בבית המשפט העליון

בש"פ 1966/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: עבדל גדר אבו עראר

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע
במ"ת 54585-12-18 מיום 14.3.2019 שניתנה על ידי כב'
השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: י"ב באדר ב' התשע"ט (19.3.2019)

בשם המבקשת: עו"ד אפרת גולדשטיין

בשם המשיב: עו"ד נועם אליגון

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט נ' אבו טהה)
במ"ת 54585-12-18 מיום 14.3.2019, בגדרה הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב
לחלופת מעצר, כתנאים שנקבעו בהחלטה.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המשיב הוגש ביום 24.12.2018 כתב אישום המייחס לו עבירות של החזקת
נשק שלא כדין, לפי סעיף 144(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין);
חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין; ירי בנשק חם, לפי סעיף
340א(ב)(1)(2) לחוק העונשין.

3. על פי העובדות המתוארות בכתב האישום, ביום 12.10.2018 סמוך לשעה 17:00, במהלך קטטה שפרצה בשכונה 2 בישוב ערערה בין שני פלגים של משפחת אבו עראר על רקע הבחירות לרשויות המקומיות, ירה המשיב באקדח לכיוון הרחוב.

המתלונן, המתגורר בשכונה, הלך באותה עת ברחוב לכיוון המסגד הסמוך. משהבחין במשיב היורה, הסתתר מאחורי חומה סמוכה. לאחר שפסקו היריות יצא ממקום המסתור.

המשיב, שהבחין במתלונן, ירה לעברו כדור, אשר פגע בלסתו הימנית וגרם לו לחבלה חמורה. המתלונן איבד את ההכרה ופונה לבית החולים, שם עבר ניתוח דחוף, במהלכו הוצא הקליע מלסתו והושתלו בה פלטינות.

עוד תואר בכתב האישום כי במהלך הקטטה ירה המשיב לעבר גג ביתו של מאלק אבו עראר, באופן שסיכן את חייו של מאלק, שעמד על הגג כדי לצפות במתרחש.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בבקשה נטען כי קיימות בידי העוררת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב; כי קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לנוכח פגיעתו החמורה של המשיב בעובר אורח תמים; כי קמה חזקה בדבר עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, שכן המשיב ביצע עבירה תוך שימוש בנשק חם; וכי קמה עילת מעצר מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, שכן המשיב התייצב בתחנת המשטרה רק לאחר חודשיים שבהן נעשו ניסיונות רבים לאתרו.

5. בדיון שהתקיים ביום 30.12.2018 בבית המשפט קמא הסכים בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען לכרסום משמעותי בראיות, באופן המצדיק לשיטתו בחינתה של חלופת מעצר. בסיכום הדיון הורה בית המשפט קמא על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של המשיב.

6. במסגרת תסקיר המעצר מיום 17.1.2019 התרשם שירות המבחן כי "בשקלול כל הגורמים אנו מעריכים כי קיימת רמת סיכון גבוהה להתנהגות עוברת חוק אשר אף חלופה מרוחקת, מציבת גבולות וסמכותית תתקשה להערכתנו לצמצם את הסיכון", וכי המשיב "מחזיק בעמדות הנותנות לגיטימציה לשימוש באלימות במצבים מסויימים".

אשר לחלופת המעצר המוצעת בדירה שישכרו המפקחים בכפר קאסם עבור המשיב ורעייתו, העריך שירות המבחן כי המפקחים המוצעים "אינם מהווים בעבורו [עבור המשיב – י' א'] דמויות משמעותיות ומציבות גבולות, ועל כן אינם יכולים לפקח עליו בפועל".

7. בדיון שהתקיים בבית המשפט קמא ביום 21.1.2019, טען בא-כוח המשיב כי בין משפחת המשיב למשפחת המתלונן נערכה סולחה, וכי "הסכסוך אינו פעיל". באת-כוח העוררת הגישה לבית המשפט את מכתבו של המתלונן, מיום 30.1.2019, בו נכתב כי לא הושגה סולחה וכי הסכסוך בין הצדדים נמשך, תוך שימוש בנשק.

בתום הדיון הורה בית המשפט קמא, בהסכמת בא-כוח המשיב, על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

8. ביום 19.2.2019 הגיש בא-כוח המשיב בקשה לעיון חוזר בהחלטת המעצר, בה נטען כי בין משפחת המשיב למשפחת המתלונן נערכה סולחה, וכי נסיבה זו מצדיקה את שחרורו של המשיב לחלופת מעצר. לבקשה צורפו מכתביו של אביו של המתלונן, מיום 5.2.2019 ומיום 17.2.2019, בהם נכתב כי נערכה סולחה וכי משפחת המתלונן אינה מתנגדת לשחרורו של המשיב.

9. במסגרת התסקירים המשלימים מיום 6.3.2019 ומיום 10.3.2019, בחן שירות המבחן את חלופת המעצר הנוספת שהוצעה בכפר ברטעה שבצפון הארץ, ועל אף התרשמותו החיובית מהמפקחים, לא בא בהמלצה לשחרורו של המשיב ממעצרו בשלב זה. זאת, לנוכח התרשמותו ש"מדובר בסכסוך נפיץ אשר טרם הגיע לסיומו", ולנוכח סברתו כי אין בחלופה המוצעת כדי לאיין את מסוכנותו של המשיב.

10. בהחלטתו מיום 14.3.2019 קיבל בית המשפט קמא את הבקשה לעיון חוזר, והורה על שחרורו של המשיב למעצר בית מלא בכפר ברטעה, תחת פיקוחם של שני ערבים, אשר יפקידו כל אחד ערבות בסך 70,000 ש"ח, ובהפקדה כספית נוספת מצד המשיב בסך 70,000 ש"ח. כמו כן נאסר על המשיב ליצור קשר במישרין או בעקיפין עם המתלוננים.

בית המשפט הבהיר, כי החלטתו זו מנוגדת אמנם להמלצת שירות המבחן, אך המלצה זו התבססה על ההערכה לפיה "הסכסוך עדיין נפיץ", שאינה מבוססת.

בלשונו של בית המשפט:

“דומני שהערכה זו, בחלוף שלושה חודשים מיום האירועים נשוא כתב האישום ללא מעורבות נוספת מצב המבקש [המשיב – א' או מי מבני משפחתו הגרעינית במישרין או בעקיפין, הינה התרשמות בלתי מבוססת”.

בית המשפט הדגיש, כי המרחק הגיאוגרפי בין מקום מגורי המתלונן לבין מקום חלופת המעצר; קיומה של סולחה בין הצדדים והעובדה שמאז האירוע המתואר בכתב האישום לא התרחשו אירועי אלימות נוספים בהם היו מעורבים המשיב או בני משפחתו הגרעינית; עברו הפלילי הנקי של המשיב; וחזרתו של המשיב לבית המעצר לאחר שחרורו לקבורת בתו התינוקת, אשר נפטרה במהלך שהותו במעצר – מהווים “טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מהמלצתו של שירות המבחן”, ותומכים כולם בשחרורו של המשיב לחלופת מעצר.

טענות הצדדים בערר

11. מכאן הערר שלפניי, במסגרתו טוענת העוררת כי לא ניתן לאיין את מסוכנותו הרבה של המשיב אלא באמצעות מעצרו מאחורי סורג ובריח. בהקשר זה הודגש כי מחומר הראיות עולה לכאורה כי המשיב ירה לעבר ראשו של אדם בכוונה לגרום לו חבלה חמורה, וכן לכיוונו של אדם אחר, באזור מגורים, באמצעות נשק שהוחזק שלא כדין, אשר טרם נתפס. בנסיבות אלה, כך נטען, לא מתקיימות בעניינו של המשיב נסיבות חריגות המצדיקות שחרורו של נאשם בעבירות נשק וירי באדם לחלופת מעצר.

עוד נטען, כי בית המשפט קמא לא הצביע על “נימוקים מבוססים וכבדי משקל” המצדיקים סטייה מהמלצת שירות המבחן שלא לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, בשל רמת הסיכון הגבוהה להתנהגות עוברת חוק מצידו.

לבסוף נטען, כי טיבו של הסכם הסולחה אינו ברור, שכן המתלונן הכחיש קיומה של סולחה בין פלגי המשפחה והביע את חששו בפני שירות המבחן מפגיעות נוספות, וכי מכל מקום, יש ליתן להסכם הסולחה “משקל יחסי בלבד”.

12. בדיון שנערך לפניי ביום 19.3.2019 התנגד בא-כוח המשיב לערר, וסמך ידו על נימוקי החלטתו של בית המשפט קמא. בא-כוח המשיב הדגיש את ההלכה לפיה בית

המשפט אינו כפוף להמלצת שירות המבחן והפנה למקרים נוספים בהם שוחררו נאשמים לחלופת מעצר על אף המלצתו של שירות המבחן שלא לעשות כן.

דיון והכרעה

13. דין הערר להתקבל.

14. עבירת הנשק המיוחסת למשיב מקימה עילה של מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק המעצרים. בנסיבות העניין דנן, מסוכנותו של המשיב, כפי שנלמדת מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום, היא רבה.

כמתואר לעיל, מכתב האישום עולה כי המשיב כיוון את אקדחו וירה לעבר ראשו של המתלונן, עובר אורח תמים. כמו כן ירה המשיב לעבר אדם נוסף שנמצא על גג בית מגורים. במקרה הראשון נגרם למתלונן נזק חמור, כמתואר בתסקיר שירות המבחן, אשר בגינו גם היום הוא נזקק להמשך טיפול רפואי וסובל מכאבים רבים. במקרה השני, רק בדרך נס לא נגרמה תוצאה קטלנית.

15. מסוכנות זו של המשיב אף מתעצמת לנוכח העובדה שהאקדח בו ירה לא נתפס, ומקום הימצאו אינו ידוע לעוררת.

16. כמתואר לעיל, אף שירות המבחן התרשם מרמת מסוכנותו הגבוהה של המשיב, ולא סבר כי יש באילו מן החלופות שהוצעו כדי לאיינה.

מסקנותיו של שירות המבחן נועדו לסייע לבית המשפט במלאכתו, ובכלל זה בבחינת האפשרות לשחרר נאשם לחלופת מעצר. להמלצותיו של שירות המבחן יש משקל נכבד, ועל אף שבית המשפט אינו כבול להן, נקבע בפסיקה כי ככלל, נדרשים נימוקים כבדי משקל על מנת לסטות מהמלצה שלילית של שירות המבחן (בש"פ 3286/07 מדינת ישראל נ' נתנאל (16.4.2007); בש"פ 1961/17 מדינת ישראל נ' רמיל ניסנוב (15.3.2017)).

במקרה דנן, בניגוד לעמדתו של בית המשפט קמא, איני סבור כי די בנימוקים שהוצגו – בכללם היעדר עבר פלילי למשיב, קיומה של סולחה והיעדר אירועי אלימות נוספים מצד המשיב, הנתון כל העת במעצר, ובני משפחתו, וכן התייצבותו של המשיב למעצר לאחר חופשת האבל שקיבל – כדי לסטות מהמלצה זו.

17. לבסוף, בניגוד לטענת בא-כוח המשיב, עיון בתסקירי שירות המבחן כולם מעלה כי קיומו של הסכסוך בין המשפחות לא היה הנימוק היחיד להתרשמותו של שירות המבחן ממסוכנותו של המשיב; מסוכנות זו נלמדה גם מקווי אישיותו ומדפוסי התנהגותו. משכך, ולנוכח התרשמותו של שירות המבחן, אף אם התקיימה סולחה בין משפחת המשיב למשפחת המתלונן, אין בכך בלבד כדי לאיין את מסוכנות המשיב.

18. לנוכח כל האמור, לא שוכנעתי כי אכן ניתן לאיין את מסוכנותו של המשיב באמצעות חלופת מעצר. אני מורה אפוא על קבלת הערר ועל ביטולה של החלטת בית משפט קמא בבקשה לעיון חוזר, באופן שהמשיב יותר במעצר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשע"ט (24.3.2019).

ש ו פ ט